

Publicerad 2009-08-11 13:02 av Fenomena

minne från när jag var liten, och en insikt man kanske måste göra.

den gröna skottkärran

Den gröna skottkärrans färd

För mig över den grusbelagda gården

En evighet

Får mitt hjärta

På sju år

Att stanna

DETÄRLITELÄSKIGTMENJAGVETATTJAG

VILLOCHMÅSTEFULLFÖLJADETTAFÖRDET

GÖRMIGGLADOCHJAGVETATTJAGMÅSTEFÅ

UPPLEVAMINBARNDOM

Min solbrända somriga pappa

Ser mig i ögonen och skrattar

Rutig skjorta

Täcker hans starka armar

Stövlar klappar

I storlek 45

OCHVIDDENHÄRTIDENUNDRRJAGALDRIG

ÖVERHURHANKANVARASÅSTARKJAGBARA

VETATTPAPPORÄRDETOCHATTALLABARN

HARLEKANDEPAPPORPÅLANDET

Numera ser jag barnbarnen

Kikna av samma skratt jag ägde

Som liten

Och kanske fortfarande äger

Inget skratt likt detta

Det spontana och djupa

OCHJAGKANINTERÅFÖRATTÄRLITEAVUNDSJUK

OCHATTJAGÖNSKARATTJAGTROTSALLTVÄGDE

LITEMINDRESÅATTJAGOCKSÅFICKPLATS

ISKOTTKÄRRANHOSPAPPA

Men något inom mitt ego

vill unna dom att leva

som jag
har levt och vuxit upp
något vill ge dom
samma livsmod och kärlek

JAGBARABERTILLGUDATTDOMOCKSÅSERSINCHANS
ATTLVAOCHATTÄVENDOMNJUTERAVDENTRYGGA
PAPPASOMHÅLLERSOMIETTFASTGREPPATTDETINTE
LÅTERVARDAGENTAÖVERUTANFAKTISKTTLÄRSIGLEVA.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Fenomena med Poeter.se id #4269 innehar upphovsrätten